

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ"י פ"ג מהלכות
חמץ ומצה הלכה ז
סמג עשין לט טו"ש"ע א"ר
ס"י חלד סעף ב:
ל' ב מ"י פ"א מהלכות
מעשר הלכה יב:
ל"ח ג מ"י פ"ג מהלכות
חמץ ומצה הלכה ז
סמג עשין לט טו"ש"ע א"ר
ס"י חלד סעף ב:

תורה אור השלם

1. משה בני ישראל את
הפסח במדבר:
2. במדבר כ ב
והו' אנשים אשר היו
סגמנים לנפש אדם לא
לכלו הפסח פסח כס
הצוות וקברו לפני משה
ולפני אחרי כיום ההוא:
במדבר כ ב
3. החדש הזה לכם
ראש חודש השנה:
לכם לחודש תשנה:
4. ספחה כ ב
דברו אל כל עדת
ישראל לאמר בעשר
חדש הזה ויחול לכם
אחד שב לכת אמת עד
לפסח:
ספחה כ ב
5. ודבר י' אל משה
במדבר סיני אשר
השנית להקרא מארץ
מצרים בחודש חשון:
במדבר כ ב
לאמר:
וידבר י' אל משה
במדבר סיני באהל מועד
בחדש חדש השני
בעשרה חודש לצאת
מארץ מצרים חשון:
במדבר א א

רבינו חננאל

שנאמר ויהי אנשים
היו בטחא לנפש חסדא
לכל לשעול פסוקא
עומד בסמך ואנן ומדור
על פסח פני רשבא
שנאמר
וירבו יא אל משה חסדא
שני כשנה השית באנאם
אנן מצוים חבדש
הראשון לאכל ועישב
ישראל את הפסח במדבר
וגמר במדבר כסדר גורא
שני שנאמר רדבר יא
משה מדבר בני באהל
מועד אנאם חרדש השני
וגו. הנה במדבר הנה חרד
במדבר הנה קא במדבר
האמוד בענין פסח אתא
בחדש הזה קא
בחדש ומדבר על הפסח
נחש נשי כשכותא ואנשין
משנה עתה הנה יא
לסכתה ברישא. להם פסח
חזלת חרדש בחדש השני
לאחר כמה ענינים חסד
אמר
משנה ינסינ
משה דרב אתא קרן
ומאחר בחוריה. הנה ינסי
בחדש ענין
במדבר בני באהל
החבוב כחזלת
הספ שרוא ענין שאר את
ראש כל חדש בני ישראל
הנה במדבר בני כשנה
השני חרדש
הראשון הכתוב אחרי כדש
פרשית. ודא ענין חסד
הנה יא גנוא יא אתא קרן
וכאחר בחריה. אלא
אע"פ כחזלת דא חרד
הנה במדבר ונכחא ענין
הפסח שרוא חרדש
האנשין הנה נאמר חזלת
ואחרי נאמר
הקדושים. אבל בחדש ענין
מא' חרדש חרדש ומא'
דאחר חרדש. דא' אל
חסיא הני חרדש שחתדו
נרדש. כהן
החלחלי. כהן שיהיה
חזלת חרדש ופסח ענין דאם

37

שנאמר ויהי אנשים. והא דלמך בהחזקין (גיטין ד' פ. וסא) שמונה פשוט ואלתר דיום שהוקם המשכן והיינו בראש חדש ניסן פירשנו טמאים לא כפ"י פירשנו טמאים ויהי אנשים דרו הפרשה ואלתר בעצרי הפסח כדמשמע הכא אלא פירשנו טמאים טומאת תרומה וקדשים:

ומזהיר על פסח שני. אע"ג

שעל ידי שאלתו החקק
וומר להן מ"מ לא היה צריך להאריך
אלא אל תעשו פסוק וכו' לא:
ממאי דב"ש ירחא קמי' תמיה
דנשנת צ"פ עקינא
ידק פו: וסו: קלמך (רבה) דכ"ע
למח' אחו למדנא סיני כתיב הכא
כיום הזה בלז מדרב סיני וכתיב
התם החדש הזה וגו' מה להלן ר"ח
אחף כאן ראש חדש אלמא פשיטא
ההדש הזה נאמר לו בריח' היינו
משום דאמר בנקומן רבה (מנחות כט.)
משקשה משה רבינו בראיית הלגנה
עד שאמר לו הקב"ה כה ראה וקדש
יח' ר"ח אע"ג שאמר הקב"ה למשה
בשר ירחא דילמא משה לא אמר
לגש' כי לשרא' אלז בג' או דר' בירחא
ומסיק דליף חודש ממדבר דבהיא
דבאחד לחדש השני אמרת הקב"ה
ואמרת משה הו' בשר ירחא דמחי'
(בבא' לחדש השני יתילדו וגו')
ר"י ממד' אע"ג דהדש הא היה
בשר ירחא מיהו דילמא הא דקאמר
ידברו אל כל עדת ישראל לא היה
בשר ירחא וחס תאמר אמאי לא
ליף התם מדבר ממדבר כי הכא
ליף למדבר ממדבר לא ילפינן:
אבל בחד ענינא מאי דמוקדש
מוקדש. היינו דוקא היכא
דליחא דרשה וטעם דהא תנן צ"פ נגמר
דקין (סנהדרין מה. וסו) דלחית מנקל
וקדש לסקולתו אע"ג דסקולתא כתיב
בשריא דמחי' כי סקל יסקל או ירה
יירה היינו משום דמחי' במקום אחר
סקילא בנמר מיתה דמחי' וסקלתם
צבאנים ומתו:

אבל בתרי ענייני אין דיין.

והא' דפרין נסוף הפרה
 ז"ק ד' נד' (סס) ואומא צמחק דברות
 דאשנות כלל שור וחמור פרט
 צמחק דברות האחרות חור
 וכלל אש"ג דמרוחקן טובא היינו
 משום דעשרת הדברות חשיבי
 תחד ענינא דביביר אחד נאמרי:
ודעתיה ע"ייה. פירוש ולא
 בטל מאליה כמו
 פירורין ועל פ"ה קשה מאי פריך
 משכחת ליה ניטלה הא פ"ה ודעמיה
 עלייה שסם עליה לבעלה:
מש"ש שעות ואצמנא פ"ה
 מתחלת שס ולא ניראה
 לר"ת דע"כ הא דאמר לעיל חמץ
 מו' שעות ולמעלה אכור היינו מסוף
 שס ופיר' דמסוף שס קאמר ומיימי
 דאיה מחיטי קורדנינא שסן קשין
 וכו' חמץ טוקאש שאינו אכור
 נמי אלא ו' מדרגין:

משש שעות ולמעלה * וניב
זמן איסורא הוא ולא זמן

הרבים הוא ואף על פי שכברו
רצנו לכל אדם שיצטל קודם איסור

ובחמטה כלל כל הבהמה, מן הבקר ומן הצאן פרט, וסמך אין מוקדם ומאוחר, שמא מן הבקר ומן הצאן וקיימא לן פרט וכלל נעשה הכלל מוסף על הפרט, וכן המאוחר מאוחר, ואמשינו אי הכי דחיישינו

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

סמך ראשון. ודורש להן בהלכות פסח וזוא בארבעה עשר באייר: מה להלן דלחדש השני: וניכסוב ברישא כו'. ור פרשיות קס"ח מדי פרשת פסח נאמרה מחלה שהרי נחדש הראשון

נאמרה דכתיב בחדש הראשון לאמר
ופרשת פקודים ונאמרה חזיר ומאי
שטמא אקדמה להאי בראש הספר
ופרשה זו פרשת ונאמר: אין
מוקדם ומאוחר בטורה. לא תקפידה
טורה על סדר מוקדם ומאוחר
ופרשיות דנאמרו מחלה הקיימת
המאמרות וזה: כשרי ענייני. כשרי
פרשיות: כחד ענייני. דתקראות
הסדורות בפרשה אחת: דאי לא
הא דקיימא תהי סה כל כלל ופרט נאמר
כלל אלף מה שכל בפרט לפי שכן
הפרט כשר שזה הכלל הייז משמין
עלה דילתא פרט וכלל הוא: נעשה
כלל מוסף על הפרט. שאלה האמר
אין כאן אלף פרט או כיווא כל בניא
דינני כשרין אל לכן הסדר הכתוב
כלל אחריז להביא כל דבר ואפילו
אין דומה לפרט: אי סבי. קשיא
לך אפילו בשרי ענייני מוקיף לך דהא
דיינינו כל ופרט כשנאמר אחד מהן
ופרשה זו ונאמר חזיר בפרשה אחת:

גליון הש"ס

(ב') זאת אומרת איך
 נקראת עין כרמי? כחמש
 נקראת ר' ג' דת כ/ו
 חמשת ד' כ/ו שם וכו'
 חשבת את המלה ער
 לקמן כל עיל מדרה ואי
 אמת: שם ויבטלה
 ב' בדרך הג' תחלה
 ונבטלה כשת ואח"כ
 ויבטלה כד' וכו':

דבינו חננאל (המסד)

[illegible]

הא נישא. דלח קשיא לך: דאמר כלל ופרט המרוחקין אינ דנין כו'. ופירושהו היא בזמנותה בפרק ה' המנוחות בזהו מזה (דף נ"ה) ובבבא קמא בזהבול (דף פ"ה): **בבבא לריד שיבעל.** כלבו סמוך לבדיקה מיד ואומר כל תמירא דאינא בדימא הדין יבטיל: **מאי עממא.** הין מבשר להו הנאמל: **אזי סימא** הין דמנער **לח אנב ביסא.** עם שאר ממונו הוא משמרן שכשהוא ועל צימו לשומרו נתמא משמר כל מה שצבחו הלכך חשיבי ושימור דלחו אדעתא ידיה הוא מי מחשיב ליה: **והאניס סופי סאניס.** סוף לקיטת סאניס ומנאסא בתאנה תאניס שאין מתבטלות כל דרין עולמית: **והשמר שדו מפני ענבים.** ובעל הבית אז מה שמר שדה זו שלא ינקשו בני אדם לתוכה וזה דעמו מפני התאניס אלא מפני שיש בה ענבים שערין לא הגיע עת הבזיר או סופי ענבים שלא יתבטלו עולמית ובעל הבית משמר שדה זו שכן בתוכה ולא צבחיין אלא מפני מדלעות ומקשאות שבה. קשואין ודלועין שם הפרי עממו. מקשאות ומדלעות קרי לה חאילנות: **ומידיין במעשר.** אם ילקטן צבל הבית או נתן לאחר: **ושערין קרי המעשר.** והפקר פטור מן המעשר: **ודעמו עליה.** חשובה היא צעיוו ומס עליה לשורפה ומשהה אפילו רעה אחד ומנאל עובר עליה צבל יראה ובבל ינאל אבל משבטלה היא עובר דלח כבד אלא תשביטו: **דלחו ברוסיה** הוא. אינו של: **דאמר ר' אלעזר** כל דברים אינן שלו ועשין הכבוד כאלו: **הן ברוסות.** להחמיין עליהן: **בור ברוסות.** הרבים הפותחו חייב בנזקין ואין הבור שלו אלא של הפקר שהרי ברוסות למה הוצרכו לבטל בליה ליתקנו אבל עכשיו שעסקו בבדיקתו וזכר: ויבטלה

העת אינו מועיל כלום, כי אין אדם מבטל אלא דבר
התחייב בו בראייתו ובהיותו מצוי ברשותו בלבד,
אדם ועשאו הכתוב כאלו הן ברשותו להתחייב בהן,
ותמצ' משש שעות ולמעלה.

ומד בבסח ראשון ומהויר על
אמר ⁶ ויעשו בני ישראל את
ו כתיב ⁷ ויהי אנשים אשר
פש אדם ור' שמעון בן גמליאל
דאירי במילי דפסחא מסיק
דפסחא מאי מעמא דרשב"ג
ומד בראש החדש ומהויר על
ד' החדש הזה לכם ראש
ד' דבור אל כל עדת ישראל
לחדש הזה ויקחו להם איש
ות וגו' ממאי דבריש ירחא
בארבעה בירחא או בחמשה
לא אמר רבה כך שימי משמיה
⁸ וידבר ⁹ אל משה במדבר
שנית בחדש הראשון וכתיב
יראל את הפסח במועדו הכא
יש ירחא קאי דילמא בארבעה
בחמשה בירחא קאי אמר רב
סני אתאי מדבר ממדבר כתיב
סני וכתבי התם ¹⁰ וידבר ¹¹
יבר סני באהל מועד באחד
מה להלן בראש חדש אף
חדש וניכתוב ברישא החדש
ניכתוב החדש שני אמר רב
תחליפא משמיה דרב ¹² זאת
קדם ומאוחר בתורה אמר רב
אלא בתרי ענייני אבל אחד
מוקדם מוקדם ומאי דלאמור
הא תימא הכי כלל ופרט אין
השברט דילמא פרט וכלל
וכלל נעשה כלל מוסף על
כלל ופרט הוא אי הכי אפילו
מי הניחא למאן דאמר ¹³ כלל
זה מזה אין דנין אותו בכלל
אלא למאן דאמר דנין מאי
אפילו למ"ד דנין הני מילי
אבל בתרי ענייני אין דנין:
דה אמר רב ¹⁴ הבודק צריך
ועמא אי נימא משום פירורין
וכי תימא כיון דמינטר להו
שיבי ¹⁵ והתניא ¹⁶ סופי תאנים
מפני ענבים סופי ענבים
מפני מקשאות ומפני מדלעות
הבית מקפיד עליהן אסורין
יבין כמעשר בזמן שאין בעל
עליהן מותרין משום גזל
מעשר אמר רבא נזירה שמא
יפה ודעתיה עילוי ¹⁷ וכי
למטליה דילמא משכחת ליה
ולאו ברשותיה קיימא ולא מצי
אלעזר ¹⁸ שני דברים אינן
אדם ועשאן הכתוב כאילו
הן כור ברשות הרבים וחמין
וניבטליה בחמש כיון דלאו
למא פשע ולא מבטל ליה
וגיבטליה

קנייה לו: וניבטליה בארבע. כלומר
בא לידי פסע שעל ידי מה יזכר

ימצאנה אחר זמן איסורה, וביטולו או יוצא מרשותו, ואינו קרוי חמצו אלא ישמעאל שני דברים אינן ברשותו של עבדי נמי

שררי משה
 הפסח שני ע
 הפסח במוע
 היו טמאים ל
 אמר לך איי
 להו לכל מוי
 שררי משה
 הפסח שני
 חרשים יוכת
 לאמר בעשו
 שה לבית א
 קאי דילמא
 בירחא קאי א
 דרבינא מהכ
 סיני בשנה
 ויעשו בני
 נמי ממאי דב
 בירחא או
 נחמן בר יצו
 הכא במדבר
 אל משה בב
 לחדש השני
 כאן בראש
 ראשון והדר
 מנשיא בר
 אומרת אין
 פפא לא אמר
 עניינא מאי
 מאוחר דאי
 בכלל אלא
 הוא ותו פר
 הפרט דילמא
 בתרי עניי
 ופרט המורח
 ופרט שפיר
 איכא למימר
 בחד עניינא
 אמר רב יר
 שיבטל מאי
 הא לא חשי
 אגב ביתה
 ומשמר שדה
 ומשמר שדה
 בזמן שבעל
 משום גזל ו
 הבית מקפיד
 ופטורין משו
 ימצא גלוסק
 משכחת ליה
 לבתר איסור
 מבטיל דא
 ררשונו

ולמעלה * וניבטליה בארבע
הוא ולאן זמן ביטורא הוא

על פי שברהו אין רשות הרבים
שיצטל קודם איסורו: פשע. ישנה

מן הבקר ומן הצאן פרט, אין בכלל אלא מה שבט
שמא מן הבקר ומן הצאן הקדישו בצואה ו
נעשה הכלל מוסף על הפרט ואתרבו להו כל מיל,
ואכשנו אי הכי דחיישנו כל כי האי גונא אמילי ב

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones